

Sygn. akt VII U 484/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Teresa Ogrodnik;

Protokolant: st. sekretarz sądowy Małgorzata Sobczuk

po rozpoznaniu na rozprawie, w dniu 12 maja 2016 roku, w Lublinie sprawy: K. J.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o dodatek pielęgnacyjny – na skutek odwołania K. J. od decyzji Prezesa KRUS z 12 stycznia 2015 r., znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustala K. J. prawo do dodatku pielęgnacyjnego na okres od dnia 1 października 2014 roku do dnia 30 listopada 2014 roku.

VII U 484/15

UZASADNIENIE

Decyzją z 12.01.2015 r.,(...)Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego odmówił K. J. prawa do dodatku pielęgnacyjnego, albowiem ubezpieczona nie została uznana za niezdolną do samodzielnej egzystencji (k. 435 KRUS).

K. J. złożyła odwołanie od tej decyzji, z którego wynika wnioszek o jej zmianę poprzez ustalenie prawa do powyższego świadczenia. Odwołująca powołała się na swój stan zdrowia, wynikający ze schorzenia ortopedycznego i padaczki (kk. 2-3 KRUS).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

K. J. urodziła się (...) Jest uprawniona do renty rolniczej z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym od dnia 01.12.2012 r. na stałe (k. 403 KRUS).

W dniu 10.10.2014 r. wniosła o ustalenie prawa do dodatku pielęgnacyjnego (k. 420 KRUS), powołując się na swój stan zdrowia, wynikający ze złamania kostek goleni lewej, padaczki, uogólnionych korowych zaników mózgu i mózdzku, nadciśnienia tętniczego oraz ZZA (zespołu zależności alkoholowej) – zgodnie z zaświadczeniem o stanie zdrowia (k. 421 KRUS). Lekarz orzecznik orzekł, że ubezpieczona jest niezdolna do samodzielnej egzystencji, daty powstania tej niezdolności nie da się ustalić,

a trwa ona do listopada 2015 roku (kk. 424-427 KRUS). Do tego orzeczenia lekarz regionalny inspektor orzecznictwa lekarskiego KRUS zgłosił zarzut wadliwości, wskutek czego ubezpieczona została skierowana na badanie przez komisję lekarską KRUS, a w wyniku tego badania komisja orzekła brak niezdolności do samodzielnej egzystencji (kk. 431-434 KRUS).

W tych okolicznościach została wydana zaskarżona decyzja.

Ubezpieczona cierpi na osłabienie funkcji poznawczych, uwarunkowane organicznym uszkodzeniem CUN, a które manifestują się w sferze emocjonalno-popędowej (labilność emocjonalna, obniżenie nastroju, wglądu

i krytycyzmu). Nie mają one jednak znaczącego wpływu na globalne funkcjonowanie psychospołeczne ubezpieczonej. Jest ona zdolna do czynności samoobsługi oraz załatwiania elementarnych spraw życia codziennego.

Ogniskowe uszkodzenie mózgu i mózdzku manifestuje się jedynie w niepewnej próbie Romberga.

Ze względu więc na powyższe schorzenia brak jest wskazań do uznania ubezpieczonej za niezdolną do samodzielnej egzystencji.

- łączna opinia biegłych neurologa oraz psychologa i psychiatry, kk. 13-15 a.s.

Z powodu złamania kostek goleni lewej z podwichnięciem ubezpieczona była hospitalizowana w oddziale ortopedycznym od 20.08.2014 r. do 21.08.

2014 r., a w trakcie tej hospitalizacji dokonano otwartej repozycji złamania i zespolenia płytą AO oraz założono gips stopowo-udowy. Ubezpieczoną wypisano do domu ze wskazaniem elewacji chorej kończyny i zakazem jej obciążania (karta leczenia szpitalnego – k. 425 i v. KRUS).

W okresie bezpośrednio następującym po hospitalizacji konieczne było także ograniczenie chodzenia i systematyczne usprawniania rehabilitacyjne, co powodowało konieczność pomocy innych osób przy podstawowych, codziennych czynnościach. Stan taki trwał przez okres trzech miesięcy od urazu.

Tym samym, z punktu widzenia ortopedycznego, istnieją medyczne wskazania do stwierdzenia, że ubezpieczona była niezdolna do samodzielnej egzystencji w okresie od 20.08.2014 r. do 20.11.2014 r.

- opinia biegłego ortopedy, kk. 47-48 a. s.

W ocenie sądu powołane opinie stanowią dostateczną podstawę dla finalnego ustalenia w zakresie faktycznych przesłanek uznania ubezpieczonej za niezdolną do samodzielnej egzystencji oraz okresu tej niezdolności. Opinie te zawierają obszernie i rzeczowe odniesienie się do wszelkich możliwych danych, w postaci dokumentacji lekarskiej oraz wyników bezpośredniego badania, jakie biegli przeprowadzili. Nie zostały zakwestionowane przez którąkolwiek ze stron.

Odwołanie jest zasadne.

Zgodnie z art. 75 ust. 1 i 4 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) w zw. z art. 27 ust. 1 ustawy z 20.12.1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2013r., poz. 1403 ze zm.) dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty rolniczej, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia, chyba, że przebywa wewnątrz zakładu opiekuńczo-leczniczego lub pielęgnacyjno-opiekuńczego.

Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych (art. 13 ust. 5 ustawy FUS w zw. z art. 27 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników).

Z powołanych wyżej opinii wynika, że jedynie z przyczyn ortopedycznych – w trakcie leczenia złamania kostek goleni lewej – nie była

w stanie poruszać się samodzielnie, co przesądza brak możliwości samodzielnego zaspokajania wszystkich, podstawowych potrzeb życiowych – np. zrobienia zakupów, czy zapewnienia pełnej higieny osobistej. Stan taki oraz wynikająca z niego niezdolność do samodzielnej egzystencji, trwały od 20.08.2014 r. do 20.11.2014 r.

Skoro ubezpieczona jest uprawniona do renty rolniczej, to w powyższym okresie spełniły się przesłanki ustalenia ubezpieczonej prawa do przedmiotowego świadczenia

Ubezpieczona złożyła wniosek o to świadczenie w dniu 10.10.2014 r., więc od tego dnia, na okres do 30.11.2014 r., należało ustalić prawo do niego.

Ustalając datę końcową przysługiwania prawa do przedmiotowego świadczenia sąd uwzględnił również prawo do jego wypłaty, stosownie do art. 134 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 101 ust. 1 ustawy FUS w zw. z art. 27 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników).

W tym więc zakresie zaskarżona decyzja podlegała zmianie, o czym, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzeczono, jak w wyroku.